

Саветодавна комисија за људска права

ТСС зграда Д-12, седиште мисије УНМИК-а, Приштина, Косово, електронска пошта hrar-unmik@un.org, телефон +381 (0)38 504 604 локал 5182

ОДЛУКА

Датум усвајања: 8. новембар 2011. године

Предмети бр. 101/09 и 107/09

Милијана МИНИЋ

против

УНМИК-а

Саветодавна комисија за људска права, на заседању одржаном 8. новембра 2011. године,
уз присуство следећих чланова:

г. Марека НОВИЦКОГ, председавајућег
г. Пола ЛЕМЕНСА
гђе Кристин ЧИНКИН

Уз помоћ
г. Андреја АНТОНОВА, извршног службеника

Узевши у обзир изнад поменуте жалбе, уложене сагласно члану 1.2 Уредбе УНМИК-а бр. 2006/12, од 23. марта 2006. године о оснивању Саветодавне комисије за људска права,

Након већања, обављеног такође и електронским путем, у складу са правилом 13 § 2 свог Пословника, одлучила је како следи:

I. ПОСТУПАК ПРЕД КОМИСИЈОМ

1. Обе жалбе су уложене и уписане дана 30. априла 2009. године.
2. Дана 24. октобра 2009. године, Комисија је одлучила да споји предмете сходно правилу 20 свог Пословника.
3. Дана 9. децембра 2009. године, Комисија је затражила од жалиоца да достави додатне информације. Дана 11. марта 2010. године, Комисија је добила одговор од жалиоца у коме она прилаже и тражени додатни материјал.

4. Дана 29. априла 2011. године, жалбе су прослеђене Специјалном представнику Генералног секретара (СПГС) како би се добиле примедбе УНМИК-а на прихватљивост жалби. Дана 15. јуна 2011. године, УНМИК је доставио свој одговор.

II. ЧИЊЕНИЦЕ

5. Жалилац је бивши становник Косова, са тренутним пребивалиштем на територији Србије.
6. Жалилац тврди да је дана 5. јуна 2000. године њен брат, г. Велимир Симић, нестао док је чувао стоку на земљишту између општина Исток и Зубин Поток. Њен отац, г. Стојан Симић, такође је нестао истог дана у истом крају док је покушавао да пронађе свог сина. Они до данас нису пронађени.
7. Жалилац је доставила извештаје о њиховом нестанку Међународном комитету Црвеног крста и Југословенском Црвеном крсту, а такође наводи да су њена браћа поднела извештаје Канцеларији УНМИК-а у Зубином Поток. Она од ових организација није добила никакву информацију о нестанку дотичних.
8. Дана 9. децембра 2008. године, одговорности УНМИК-а у области полиције и правосуђа на Косову су престале, а мисија владавине права Европске уније на Косову (ЕУЛЕКС) преузела је пуну оперативну контролу у области владавине права, након саопштења председника Савета безбедности Уједињених нација, 26. новембра 2008. године (S/PRST/2008/44), којим се поздравља даље ангажовање Европске уније на Косову. Између 9. децембра 2008. и 30. марта 2009. године, сви списи кривичних предмета које је поседовало Одељење правде и полиција УНМИК-а предати су ЕУЛЕКС-у.

III. ЖАЛБА

9. Жалилац се жали на УНМИК-ов наводни пропуст да ваљано истражи нестанак њеног оца и брата.
10. Комисија је мишљења да се може сматрати да жалилац указује, тим редоследом, на повреду права свог оца и брата на живот, загарантованог чланом 2 Европске конвенције о људским правима (у даљем тексту, ЕКЉП), као и на повреду свог права у смислу забране нечовечног и понижавајућег поступања, загарантованог чланом 3 ЕКЉП.

IV. ПРАВО

11. Пре него што почне да разматра меритум предмета, Комисија мора прво да одлучи да ли да прихвати предмет, узимајући у обзир критеријуме прихватљивости из чланова 1, 2 и 3 Уредбе УНМИК-а бр. 2006/12.

Наводно кршење члана 2 ЕКЉП

12. Жалилац се жали, у суштини, на недостатак адекватне кривичне истраге у вези са нестанком њеног оца и брата.

13. У својим коментарима, СПГС нема примедби на прихватљивост овог дела жалби.
14. Комисија је мишљења да жалбе везане за члан 2 ЕКЉП покрећу озбиљна чињенична и правна питања чије би разрешење требало да зависи од процене меритума жалби. Према томе, Комисија закључује да овај део жалби није очигледно неоснован у смислу члана 3.3 Уредбе УНМИК-а бр. 2006/12.
15. Нису установљени други разлози на основу којих би овај део жалби био проглашен неприхватљивим.

Наводно кршење члана 3 ЕКЉП

16. Жалилац наводи душевну бол и патњу које су јој проузроковане околностима везаним за нестанак њеног оца и брата.
17. У својим коментарима СПГС тврди да „жалилац не наводи да је лично претрпела душевну патњу и бол, или била жртва нечовечног и понижавајућег поступања као последица нестанка г. Стојана Симића и г. Велимира Симића. Наведена душевна бол и патња радије су, према тврдњи, резултат наводног кршења људских права које су претрпели г. Стојан Симић и г. Велимир Симић, па је стога јасно да су жалбе неприхватљиве по основу тога да су очигледно неосноване”.
18. Комисија се позива на судску праксу Европског суда за људска права која се тиче питања да ли се чланови породице нестале особе могу сматрати жртвама поступања које је супротно члану 3 ЕКЉП којим се забрањује нечовечно поступање. Европски суд прихвата такву могућност, што зависи од постојања „нарочитих чинилаца који доводе до тога да патња коју преживљава [члан породице] добије димензију и одлике различите од емоционалне туге каква се може сматрати неизбежном код особа које су у сродству са жртвом озбиљног кршења људских права“. Суд даље сматра да „у пресудне елементе спадају непосредност крвног сродства, конкретне околности везане за породични однос, мера у којој је члан породице био сведок предметних догађаја, ангажованост члана породице у покушају да прикупи информације о несталој особи и начин на који су надлежни органи одговорили на такво распитивање“. Суд такође наглашава „да суштина те повреде не лежи толико у чињеници да је члан породице нестао, већ се односи на реакције и ставове надлежних органа на насталу ситуацију након што им је предочена“ (видети нпр. Европски суд за људска права (ЕСЉП) (Велико веће), *Чакићи против Турске*, бр. 23657/94, пресуда од 8. јула 1999., § 98, *ЕКЉП*, 1999-IV; ЕСЉП (Велико веће), *Кипар против Турске*, бр. 25781/94, пресуда од 10. маја 2001., § 156, *ЕКЉП*, 2001-IV; ЕСЉП, *Орхан против Турске*, бр. 25656/94, пресуда од 18. јуна 2002., § 358; ЕСЉП, *Базоркина против Русије*, бр. 69481/01, пресуда од 27. јула 2006., § 139; видети такође Саветодавна комисија за људска права (ХРАП), *Здравковић*, бр. 46/08, одлука од 17. априла 2009., § 41).
19. Комисија сматра да жалилац може да се позове на кршење члана 3 ЕКЉП чак и ако не постоји изричита референца на конкретне поступке надлежних органа ангажованих у истрази јер и пасивност надлежних органа и недостатак информација пружених жалиоцу могу да указују на нечовечно поступање надлежних органа према жалиоцу (видети случај *Младеновић*, предмет ХРАП бр. 99/09, одлука од 11. августа 2011., § 22).

20. Комисија је мишљења да овај део жалби покреће озбиљна чињенична и правна питања, чије би разрешење требало да зависи од процене меритума. Према томе, Комисија закључује да овај део жалби није очигледно неоснован у смислу члана 3.3 Уредбе УНМИК-а бр. 2006/12 и одбацује приговор који је уложио СПГС.
21. Нису установљени други разлози на основу којих би овај део жалби био проглашен неприхватљивим.

ИЗ ОВИХ РАЗЛОГА,

Комисија, једногласно,

ПРОГЛАШАВА ЖАЛБЕ ПРИХВАТЉИВИМ.

Андреј АНТОНОВ
Извршни службеник

Марек НОВИЦКИ
Председавајући